

De nærmere Regler om disse Inspektørers Stilling og Lønningsforhold vedrører ikke denne Lov.

Som Følge af den foreslaaede Udvidelse af Reglen i § 141, hvorefter Børns Anbringelse saavel i Ungdomshjem og Synkehjem som i Skolehjem og Fredehjem kræver Samtykke fra Overinspektøren for Børneforsorgen, jfr. Bemærkningerne til nævnte Paragraf, maa Reglerne i § 159, Stk. 3, udvides til ogsaa at omfatte Skolehjem og Fredehjem.

Kap. XI.

Til §§ 157—66.

Bestemmelserne i dette Kapitel svarer til Bestemmelserne i Børneværnsudvalgets Forslag Kap. VI.

Da Hovedparten af Bestemmelserne i dette Kapitel handler om Opdragelseshjemmene og de disse vedrørende Forhold, medens kun en enkelt Paragraf omhandler Foreninger for Børneforsorg, har man — i Modsætning til Børneværnsudvalget — anset det for rigtigst først at optage de Bestemmelser, der vedrører Hjemmene og derefter den enkelte Bestemmelse om de anerkendte Foreninger.

I § 165 (Børneværnsudvalgets Forslag Kap. VI, § 10) foreslaas, at Klage over, at det sociale Udvalg nægter Tilladelse til Oprettelse af et ikke-ankendt Opdragelseshjem — i Stedet for som efter Børneværnsudvalgets Forslag direkte til Socialministeren — skal ske til Overinspektøren for Børneforsorgen, hvis Afgørelse kan indankes til Socialministeren.

Kap. XII.

Til §§ 167—71.

Bestemmelserne i Kap. XII svarer til Bestemmelserne i Børneværnsudvalgets Forslag Kap. VII.

I § 167 (Børneværnsudvalgets Forslag Kap. VII, § 1) er der i Konsekvens af, at Anke over de af de sociale Udvalg i Medfør af Kap. VIII besluttede forebyggende Foranstaltninger efter nærværende Forslag sker til Amtet (Socialministeren) i Forhold til Børneværnsudvalgets Forslag foretaget den Ændring, at Beslutninger om Forlængelse af saadanne Foranstaltninger udover et Barns 18. Aar skal godkendes af Amtet (Socialministeren), ligesom Anke over en afslaaet Begæring om disse Foranstaltningers Ophør skal ske til disse Myndigheder.

Med Hensyn til § 169 (Børneværnsudvalgets Forslag Kap. VII, § 3) bemærkes, at

efter Børneværnsudvalgets Forslag er Landsnævnets Afgørelse i Sager angaaende Hjemgivelse af Børn, der er fjernet fra deres Hjem, i alle Tilfælde endelig. Under Hensyn til det meget betydelige Indgreb i den personlige Frihed, som en *Nægtelse* af Hjemgivelse i disse Tilfælde betyder, har man imidlertid ment at burde aabne Adgang til Appel til en tredie Instans, Socialministeren, naar der er Uenighed mellem et socialt Udvalg paa den ene Side og Landsnævnet samt vedkommende Forstander, anerkendte Forening eller Leder af en Institution for Særforsorg paa den anden Side om, hvorvidt et Barn skal hjemgives; paa den anden Side har man, naar det drejer sig om Ophør af Særforsorg, anset det for rettest, at Landsnævnets *Godkendelse* af en Beslutning om Hjemgivelse, der ikke er tiltraadt af Lederen af vedkommende Institution for Særforsorg, kan indankes til Socialministeren, da Afgørelsen af Spørgsmaal om Udskrivning af Elever fra disse Institutioner maa træffes ikke alene ud fra opdragelsesmæssige Hensyn, men ogsaa under Iagttagelse af andre sociale Hensyn.

I Følge § 170 (Børneværnsudvalgets Forslag Kap. VII, § 4), der afløser Værgeraadslovens § 65, kan et Barn, der skønnes uimodtageligt for Opdragelse, kun udgaa af Forsorg, naar der herom er Enighed mellem saavel Landsnævnet som det sociale Udvalg, der har Forsorgen for Barnet, som Forstanderen for det Opdragelseshjem, i hvilket Barnet er anbragt. Den nugældende Bestemmelse i Værgeraadsloven hidrører fra en Tid, i hvilken der ikke i Straffelovgivningen fandtes rationelle Bestemmelser med Hensyn til Behandlingen af unge Forbrydere. Under Hensyn til, at der ved Straffeloven af 15. April 1930 nu er indført saadanne Bestemmelser, navnlig om Oprettelse af Ungdomsfængsel, har man anset det for rigtigst, at der aabnes en noget videre Adgang til at lade unge Mennesker, der skønnes uopdragelige, udgaa af Børneværnsforsorg. Man foreslaar derfor, at saavel det sociale Udvalg, under hvis Forsorg paa-gældende Barn er anbragt, som vedkommende Forstander skal kunne fremsætte Indstilling om Forsorgens Ophør til Landsnævnet, saaledes at det ikke kræves, at Forstanderen og det sociale Udvalg er enige, for at Landsnævnet kan beslutte, at Forsorgen skal ophøre. Endvidere mener man, at den, der har fremsat Indstilling om et Barns Udgang af Forsorg af den omhandlede Aarsag, skal kunne indanke Landsnævnets Beslutning for Socialministeren, hvis Landsnævnet nægter at godkende Ind-